

Revisitando Casares e As laranxas

Nesta recreación do texto de Carlos Casares e do espectáculo que fixemos hai 10 anos destaca a procura da poesía presentida nas entre liñas e nestas case personaxes. Digo case porque algunhas posúen unha tenue espesura, outras, apenas un esbozo de criaturas. Trátase agora de soprarlles un novo hábito a partir da materia enérxica deste novo elenco. Corpos plásticos e dispoñibles, que falan tamén a través dos seus instrumentos musicais, unha banda en metamorfose constante.

Así o texto de Casares viste unha roupa musical que renova as súas palabras, as dinamiza e funciona como un intertexto expresivo cheo de suxestións. A sensibilidade e a sabedoría do noso director musical torna estas tonalidades expresivas nun soporte encantador que envolve o texto.

Unha revisitación tamén a esta paisaxe visual creada pola nosa escenógrafa na primeira versión e que agora é habitada por outros movementos e por outra relación coa abstracción que a escenografía ofrece. Espazo esencial para a festa, para os sentidos e dispoñible para a exaltación do traballo dos actores. Dicia un amigo que o meu traballo era teatro teatral. Digo que si, este acto único que reúne todas as expresións artísticas, mais nada de novo, apenas a memoria viva dos mestres desde a traxedia grega ao teatro popular de rúa do Brasil e Portugal. O profano e o sagrado en festiva unión de opostos. Teatro infantil? Para todos? Apenas teatro, momento de vivir outra realidade en sintonía co cotián e ao mesmo tempo unha transgresión aos seus códigos. Un desafío para sermos diversos: divertírmolos.

Neste círculo máxico que fai homenaxe ao circo e á arena, ofrecémosvos a nosa ardua alegría, o noso traballo cheo de suor e de humanidade. Todos *clowns* a rirmos da nosa pequena e rica humanidade. Xenerosa oferta do que fomos, somos e seremos: creadores do momento efémero e exultante do teatro.

José Caldas, *director escénico*

Centro Dramático Galego

Dirección
Producción
Secretaría de dirección
Administrativa
Axudante de produción
Xestión

Manuel Guede Oliva
Francisco Veiga
Manuela Domínguez Amoscótegui
América Peña
Laura Hevia Solares
Manuela González Bravo

Equipo técnico
Técnico de iluminación
Auxiliar de iluminación
Técnicos de son
Encargado estrutura escénica
Tremoías

Auxiliar de imaxe e son
Encargado de talleres
Xastra
Limpeza
Prensa

Juanjo Amado
Antonio Constenla
Guillermo Vázquez e Antonio González Budiño
Salvador Forján
Elixio Vieites, Mauro Chao, Antonio Mayo Toti,
René Rodríguez-Moldes, Xaquín Rei e Daniel Arias
Juan Carlos Pacios
Fernando Rodríguez
María Negreira
Marisol Pérez
Ana Rosales, Ana Miragaya (Comunicación Agadic)

Colabora co CDG
Gabinete de imaxe e
comunicación

Trisquelia

Agradecementos: Xavier Casares, Hoka Casares,
Lois Soaxe (*Rap da tortilla*) e
Secretaría Xeral de Política Lingüística da
Xunta de Galicia

Ficha artística

Elenco

Alba Blanco Taín
Alberte Cabarcos
Davide González Lorenzo
Ailén Kendelman
Fran Lareu
Laura Villaverde

Veciña Sabida
Elías
Veciño Gordo
Veciña Desdentada
Veciño da Escopeta
Anxa

Equipo artístico

Composición e dirección musical
Escenografía, vestuario e ideación
visual
Iluminación
Maquillaxe e perruquería
Guía didáctica

Bernardo Martínez
Marta Silva

Juanjo Amado
Dolores Centeno
Magdalena de Rojas, Cristina Novoa,
Pilar Sampedro

Realización das ilustracións
Fotografía
Produción
Asistente de dirección
Versión e dirección

Óscar Villán
Miguel Fernández
Fran Veiga
Anabell Gago
José Caldas

À luz dun lume chamado avó

Digo eu que non habería de lle contrariar a Carlos Casares que esta fantasía teatral que el titulou *As laranxas máis laranxas de todas as laranxas* decidísemos nós denominala *disparate* dramático e nos atrevésemos a inscribir, coa mesma, unha nova entrada no dicionario de termos teatrais. Teño esa certeza porque el mesmo así o deixou considerado na entrevista que lle concedeu a Maribel Outeiriño, alá, en abril de mil novecentos setenta e tres. Afirmaba el que esta peza era “un disparate continuo de movemento e de fantasía”. Claro que a palabra disparate era un recurso que Carlos adoitaba usar cun aquel de querencia polisémica. E tanto é así que estou por apostar que cando o amigo limiao ría a cachón é que estaba a rir un disparate.

Porque se as cousas dan en adquirir unha dimensión desmesurada: “*ovos xigantes, laranxas enormes, cans que falan e que se ruborizan, señores que se poñen verdes de non comer ou que disparan unha escopeta e saen voando...*”, daquela, as cousas merecen esa condición de absurdo e de fantástico, de lúdico *nonsense* e de sonoro trasacordo, acaso tan antigo que se perda naquel río lendario de onde María Castaña bebía os contos que saciaron a sede da nosa infancia. Debía de ser, entón, esta, a acepción axeitada que lle aplicásemos aquí á voz *disparate*.

Os nenos, todos os nenos, entréganse con máis entusiasmo a inventar os seus recintos de realidade, dándolle voltas de parafuso ao real ata construír o seu propio espazo verosímil, que aceptar un irreal alleo, un relato alleante e decote cargado de rancia moralina. Hai un xeito atroz de ser neno que é aceptar: non selo.

Carlos Casares, neno que foi por terras de Limia, en tempos de fame e de posguerra, non forneceu o seu imaxinario de fadas cursis e princesas ridículas, senón de historias heroicas e aventuras asombrosas, da man, da boca, do seu avó Herminio.

As páxinas da infancia, as únicas que se logran, finalmente, salvar do naufraxio da vida, impregnarán a vida e a literatura de Carlos Casares e, xa que logo, comparecerán tamén, en *As laranxas máis laranxas de todas as laranxas*, propoñéndolle á literatura infantil galega unha paisaxe fundacional afastada de tufos maniqueos.

Teño para min que, máis que buscar referencias intertextuais na historia da literatura dramática infantil e pescudar polo miúdo as súas influencias nesta obra, a fonte nutricia de *As laranxas* habería que situala á luz dun lume chamado avó ou nos altos solares de Beiro.

Contoulle Carlos Casares a Ramón Loureiro que aos quince anos tiña rematado catro ou cinco obras de teatro que chegaron a representarse. Mágoa que no Seminario Menor de Ourense, alá por Ervedelo, non quedase memoria do suceso! Pero o suceso fala, con meridiana elocuencia, dunha precoz vocación dramaturxica. Infelizmente, Carlos non frecuentaría este escenario na súa produción literaria, pero o que si nos consta é que sempre foi un home interesado pola travesía do teatro galego. E cando puido, decidiu comprometerse con el.

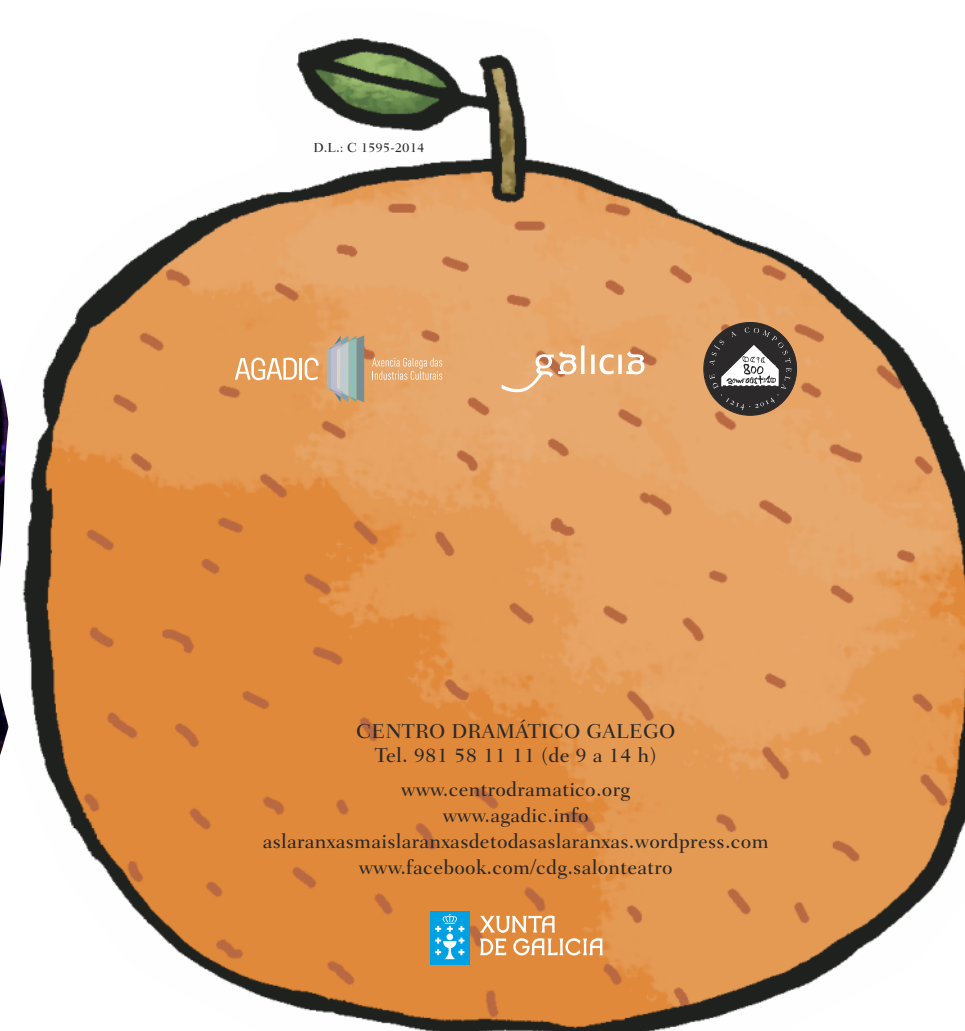
A pesar da discreción coa que Casares soubo conducirse na vida, moitos sabemos que o teatro galego ten contraída unha débeda impagable con quen foi presidente do Consello da Cultura Galega: a Escola Superior de Arte Dramática de Galicia ten nel unha das columnas principais da súa existencia.

O noso recoñecemento e a nosa admiración.

Manuel Guede Oliva, *director do CDG*

Dezeto: Trinquela – Fotografía: Miguel Fernández, Ilustración: Óscar Villán (2004)

D.L.: C 1595-2014

AGADIC
Avenencia Galega das
Industrias Culturais

galicia

CENTRO DRAMÁTICO GALEGO
Tel. 981 58 11 11 (de 9 a 14 h)

www.centrodramatico.org

www.agadic.info

aslaranxasmaislaranxasdetodasalaranxas.wordpress.com

www.facebook.com/cdg.salonteatro

XUNTA
DE GALICIA